

Arne Melchior (CD):

Det er en misforståelse, at jeg bebrejder nogen deres anvendelse af sproget, men jeg har da lov til at more mig over det, hvis jeg får lyst til det. Hr. Ole Donner forsøger nu at angribe min hukommelse ved at lade, som om han ikke for en times tid siden stod på denne talerstol som ordfører for sit parti og meddelte, at Fremskridtspartiet ikke kunne have stemt for en eventuel mistillidsdagsorden, hvilket hr. Gade havde spurgt ham om. Det meddelte hr. Ole Donner at Fremskridtspartiet ikke kunne, og derfor var der intet galt i, hvad jeg refererede. Hr. Ole Donner kan ikke huske 1 time tilbage og vil ikke være ved sine ord, men det gør heller ikke noget.

Niels Helveg Petersen (RV):

Der var engang, hvor Fremskridtspartiet var meget ivrigt i Folketinget efter at dokumentere sin modstand mod bureaukrati og sådan noget, der tog tid og kostede borgerne penge.

Af alle de indretninger til at undersøge, hvad der er sket i ambisagen, man kunne finde på, er rigsretten dog det mest bureaukratiske og mest besværlige instrument, man kan vælge, for det vil betyde, at 15 lægdommere og 15 højesteretsdommere skal være beskæftiget i jeg ved ikke hvor lang tid og selvfølgelig til stor skade for Højesterets virksomhed.

Det er ikke tilfældigt, at rigsretten ikke har været brugt siden 1910. Det er, fordi det kræver sager af en ganske overordentlig betydelig alvor, og at man ikke har bedre måder at gøre det på. Det, Folketinget har vedtaget tidligere på dagen, nemlig at bede Udvalget for Forretningsordenen og Markedsudvalget om at se på sagen, er så langt det mest hensigtsmæssige, ubureaukratiske og enkle, man kan finde på.

Kim Behnke (FP):

Ministeransvarlighedsloven har en § 5 – for dem, der ikke skulle være bekendt med det – stk. 1 og stk. 2. Af § 5, særlig stk. 2, fremgår det klart og utvetydigt, »... at såfremt en minister giver Folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under Folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for Tingets bedømmelse af sagen...«

Vi har tidligere i dag under det forrige punkt fået en redegørelse fra statsministeren for den-

ne ambisag. Statsministeren meddelte da, at regeringen var orienteret om de mulige problemer i forhold til EF-reglerne, ambiordningen kunne medføre, og at man var opmærksom på, at den kunne stride mod reglerne om ulovlig statsstøtte, men at også forholdene i artikel 33, 6. momsdirektiv, var blevet indgående overvejet osv. Statsministeren sagde, at det havde været hævdet, at regeringen ikke orienterede Folketinget godt nok om sine overvejelser om ambilovens forhold til EF-retten, og at han gerne ville medgive, at det set i bakspejlet måske nok kunne se sådan ud.

Allerede inden statsministeren holdt den tale i Folketinget, var der ikke den mindste skygge af tvivl i Fremskridtspartiets sind om, at regeringen ikke havde orienteret Folketinget tilstrækkeligt i december 1987, og fordi ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 1, subsidiært stk. 2, efter vores klare overbevisning er overtrådt, må det påhvile os som parlamentarikere at drage konsekvensen af det. Hvis vi vendte ryggen til og sagde, at skatteministeren var et flinkt menneske, så det kunne vi da ikke finde på at gøre, ville vores efterfølgere med rette kunne bebrejde os, at vi ikke rejste tiltalen, og at vi ikke gjorde opmærksom på, at ministeransvarlighedsloven var overtrådt.

Spørgsmålet til de mange partier, der har afvist forslaget, er: Hvad skal der så til, før ministeransvarlighedsloven træder i kraft? Hvad skal der til, før man rejser en rigsretstiltale?

Hr. Niels Helveg Petersen fra Det Radikale Venstre sagde, at det skal være sager af ganske betydelig alvor. Ja tak! Men sammenligner man den sidste rigsretssag rent beløbsmæssigt med denne sag, svarer det til, at et kontorbud har hugget en enkelt papirclips på et kontor, mens direktøren har bedraget firmaet for hele dets formue. Det er det størrelsesforhold, vi taler om, og derfor er hele ambisagen med 75 mia. kr. ikke en sag af ubetydelig alvor – for nu at vende hr. Niels Helveg Petersens ordvalg om.

Hr. Arne Melchior var oppe at argumentere ganske flittigt for, hvorfor man ikke kunne anerkende at anvende dette forslag til noget som helst.

Jeg forstår da godt, at CD har problemer i denne sag, for CD havde på daværende tidspunkt en minister for økonomisk samordning og oven i købet en person, der, som alle i Fol-